

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00 Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 11 JUNE 1st, 1924. LETO (Vol.) XVI.

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Calderonove "Skrivnosti Sv. Maše".

KRISTUS: —

Dokazov hočete — dokazem vam, kako božanstvo se s človekom druži, Krstnik prinesi vode mi iz Jordana, ti angel moj, prinesi vina mi iz Kane, prinesi tudi kelih za to pitje. Nemešano in čisto vino to božanstvo je; privzamem vode, blagoslovim — človeštva je podoba, oplemenitena in vredna vsa skriynostno da božanstvu se pridruži. Prilijem vinu vode: sprejela vina je okus in barvo, tako človeška se narava v združityi dvigne do božanstva. Ta zveličavni kelih svojemu Očetu darujem v zadoščenje, spravo za grehe in za dolg človeštva.

MODROST: —

Glej, storil je zdaj to, kar v sveti maši pri darovanju mašnik vsak stori.

JUDOVSSTVO: —

Verujem pač, da je kot prerok rojen a, da je Bog, v to manjka mi dokazov.

KRISTUS: —

Krstnik, še enkrat mi prinesi iz Jordana vode, da se umijem, za sveto to daritev: — to znamenje čistosti duše in telesa

KRSTNIK: —

Glej — tu iz Jordana je voda.

KRISTUS: —

Omil si bom z nedolžnimi roke le vam: za zgled. Nalije, bratje, da daritev moja

prijetna bo Bogu, mogočnemu Očetu.

PAVEL: —

Daritev sprejme naj iz tvojih rok Gospod v proslavo svojega imena in nam v korist, v korist njegove Cerkve.

MODROST: —

Nevednost, spomni se, da pri daritvi roke umije si duhovnik in opominja vernike k molitvi.

JUDOVSSTVO: —

V resnici, zmaguje me prerokova ponižnost

da skoro bi časti mu skazovalo, da s palmami posulo bi mu pota, da "sveti, sveti, sveti," bi mu pelo.

ZBOR: —

Sveti, sveti, sveti Bog, ti si vojnih čet gospod, sveti, sveti, sveti Bog, slavljen vekomaj, povesod!

Zemlja polna je časti, stvarstvo širno te slavi.

Tvoja dela so izbrana, na višavah ti hozana!

K nam prihajaš, slavljen Ti, vedno naj ti čast doni!

Poj hozana zemlje krog — veličasten je tvoj Bog!

(Ob tem spevu zbor odide; z njim Kristus in svetniki, tudi judovstvo in poganstvo.)

NEVEDNOST: —

Povej, kaj se godi, modrost! Prezema me

skrivnostna, tiha slutnja
o tem, kar tukaj gledam. Odšel je Kri-
stus

v proslavi angelov, apostoli so šli,
poganstvo je odšlo in judovstvo.
Pojdiva gledat, kaj se bo godilo!

MODROST: —

Ti le počakaj tukaj in pomisli,
da slišala si Sanctus, Benedictus
kot Judje so Gospodu ga zapeli,
ko je v Jeruzalem slovesno jezdil —
kot poje se v središču svete maše,
Hosana-klicom v zgodovini je sledilo
trpljenje, v sveti maši spremenjenje
— nazvano tudi je povzdigovanje.
Doslej si samo gledala v podobah,
zdaj Najsvetejše bo navzoče —
zastrto sicer, vera naj ga moli!

NEVEDNOST: —

Slišiš to bobnenje v zemlji,
to grmenje nad seboj?
Čutim, da se zemlja trese —
Proč — Kam naj bežim s teboj?

MODROST: —

Le ostani! Glej, narava
v strašni grozi trepeta,
gor bobnenje izpričuje
s strahom svojega Boga.
Glej — tu judovstvo na begu,
na rokah njegovih — kri!
Nekaj groznega je bilo,
jeze in strahu besni.

JUDOVSSTVO: —

Kaj je to? Je li resnično
tisti človek božji sin?
Z gromom ga nebo oznanja,
kliče zemlja iz globin.
Toda, je li to mogoče,
da na križu umrje
oni Bog, ki v svoji roki
nosi v vek svetove vse?

MODROST: —

Čuj, nevednost — pazi skrbno,
judovstvo kaj govori,
v zgled svarilen to ti bodi,
božje išči ti časti!

NEVEDNOST: —

Da spoznam vsa dela božja
judovstvo, povej, kako
tebe s tako silnim strahom
napolnilo je nebo!

MODROST: —

Pazen bodi in poslušaj!
Judovstvo ti govori
o Gospodovem trpljenju,
vse to v maši se godi.

JUDOVSSTVO: —

Galilejca nas spremilo
s palmami v Jeruzalem,
s petjem sem ga proslavilo —

MODROST: —

To je v maši Sanctus bil.

JUDOVSSTVO: —

Toda on je stal pred nami
kakor pravi božji sin.

MODROST: —

Tudi v sveti maši mašnik
ga nazivlje "božji sin."

JUDOVSSTVO: —

Ko je v vrtu oljskem molil,
ga je Judež tam izdal.

MODROST: —

V sveti maši moli mašnik,
da bi milost Bog nam dal.

JUDOVSSTVO: —

Brez ugovora položil
roko v naše je roke.

MODROST: —

Prav tako daruje mašnik
hostijo za grehe vse.

JUDOVSSTVO: —

Krog vratu je imel okove —

MODROST: —

Štola mašniška je to —

JUDOVSSTVO: —

In roke smo mu zvezali

MODROST: —

To manipelj leve bo.

JUDOVSSTVO: —

Dalo sem mu plašč kraljevi,
ker se kralja je nazval.

MODROST: —

V belo albo se obleče
mašnik, da bi daroval.

JUDOVSSTVO: —

Krono trnja sem mu spletlo,
okrasilo mu glavo.

MODROST: —

Mašnik humeral nadene,
krone naj spominja to.

JUDOVSSTVO: —

Sem z vrvmi ga privezalo
na steber sramotni tam.

MODROST: —

V ta spomin preveže mašnik
oblačilo s pasom sam.

JUDOVSSTVO: —

Težek križ sem naložilo
na razbičano telo.

MODROST: —

Križ, začrtan v mašnem plašču
naj spominja nas na to.

(Konec prihodnje.)

Rev. John Plaznik:

Kaj predstavlja slika presv. Srca Jezusovega?

Kdo se še ni zjokal, ko je gledal sliko svojih mrtvih starišev? Kdo še ni pritisnil k svojemu srcu stvari, ki je bila nekoč last kake ljube mu osebe, in jo nežno poljubil, v znamenje ljubezni? Kolikokrat gledamo stvari, katere so nam zapustili naši dragi in kako skrbno jih hranimo!

Ta prilika velja ravno tako o slikah svetnikov, Matere božje in Zveličarja. Njihove slike so spomini. Častimo jih, ker s tem skazujemo svoja čutila Zveličarju, Mariji in svetnikom.

Slike nam pomagajo, da boljše razumemo verske resnice, ter nas potrjujejo v veri.

Isto velja o sliki presvetega Srca Jezusovega. Pogled na to sliko nas spominja na odrešenje, na vse darove, katere nam je dalo to ljubeče Srce. Ta slika nas spodbuja k hvaležnosti in ljubezni in nas nagiblje, da posnemamo čednosti tega Srca. Če tako častimo sliko presvetega Srca, častimo Zveličarja samega, ker je češčenje slike tega Srca, češčenje Jezusovega Srca samega. Kdor ne spoštuje in zaničuje sliko presvetega Srca, zaničuje Zveličarja samega.

Slika presvetega Srca Jezusovega mora biti v sobi javno izpostavljena; pred njo naj se pobožno opravljajo molitve; ta slika naj bo večkrat okrašena in pred njo naj gori luč.

Da lažje častimo sliko presvetega Srca, jo je Zveličar obdal s posebnimi znaki, kateri nas spodbujajo k večji ponižnosti in pobožnosti. Ti znaki so: Krona iz trnje, ogenj, križ in odprta rana.

Trnjeva krona je znamenje trpljenja. Nedolžno, ljubeče Srce je prestalo brezmejno bolečine za nas. Zveličar sam je rekel: "Moja duša je žalostna do smrti."

Kadar nas teži hudo zlo in smo žalostni, ali ne pravimo: "Srce me boli? Srce mi hoče raz-

počiti?" Žalost, tuga, skrb in trpljenje povzročujejo na milijone smrti vsako leto. Kaj je moralo prestati Jezusovo Srce v njegovem trpljenju! To trpljenje znači trnjeva krona okrog njegovega Srca.

Jezusovo Srce v nebesih, kakor tudi v tabernakelnjih, je še ravnotako čuteče, čuti nehvaležnost, mrzloto in brezbriznost, kakor jo je čutilo za časa njegovega trpljenja. Zato se je Zveličar pritožil sveti Marjeti Mariji: "To me bolj boli, kakor vse, kar sem prestal v svojem trpljenju. Če bi mi ljudje vsaj nekoliko vračali ljubezen, bi vzel vse za malo, kar sem storil za nje; toda, moje gorečo ljubezen povračajo z mrzlobo in zaničevanjem." Tega nas toraj spominja trnjeva krona, ovita okrog presvetega Srca.

Kaj znači ogenj? Ogenj je znamenje goreče ljubezni, ki gori s plamenom, pri kateri bi se morali ogrevati. "Bog je ljubezen," pravi sveti Janez. Jezus Kristus je Bog; zato je Jezus Kristus ljubezen. Srce Jezusovo je ljubezen. Jezusova ljubezen je božja ljubezen; zato je brezkončna ljubezen. Vsled tega je naš Gospod govoril po preroku Jeremiji: "Z večno ljubeznijo sem te ljubil." Zveličar sam pravi: "Večje ljubezni nima nihče, kakor ta, kateri da življenje za svoje prijatelje."

Ena sama kaplja njegove krvi bi bila zadostovala za odrešenje celega sveta. Jezus pa je v silnih mukah dal zadnjo kapljo krvi. Tu se pa še ni končala njegova ljubezen. "Ker je ljubil svoje, kateri so bili na svetu, jih je ljubil do konca." Njegovo Srce je našlo sredstvo, katero mu je omogočilo resnično ostati med nami do konca.

To sredstvo je presveto Rešnje Telo. Vsak dan se daruje za nas pri sveti maši. Po skrivnosti sve-

te Evharistije se najtesnejše združi z vsakim vernikom; ker je v tabernakeljnu vedno pričujoč, tudi neprenehoma moli za nas. Spominjaj se tega, kadarkoli se ozreš na podobo presvetega Srca.

Kadarkoli zremo na podobo presvetega Srca, se nam zdi, kakor bi nam naš Gospod govoril: "Moj sin, moja hči, glej tvoje grehe sem nosil, namesto tebe, na lesu križa. Na križu sem te odrešil. Na križu sem molil za svoje morilce: "Oče, odpusti jim, ker ne vedo, kaj delajo!" Ko sem visel na križu, sem ti dal Marijo za tvojo mater. Ko sem visel na križu, sem dopolnil vse, kar je potrebno za tvoje odrešenje. Glej, kako sem te ljubil v največjem trpljenju! Trpi potrpežljivo tudi ti, saj nekoliko za mene!"

Naš Gospod je dopustil, da so mu prebodli srce, da nam je njegovo Srce vedno odprto zavetišče, da nam teče iz njega vedno vrelec milosti. "Pridite k studentu vi vsi, kateri ste žejni; hitite, da kupite in jeste. Pridite in kupite vino in mleko brez denarja." Vsi, bogati in revni, visokega in nizkega stanu, hitite k temu vrelcu, k odprtemu Srcu Jezusovemu in zajemajte iz njega vse milosti v obilici.

Svojim ljubljnim damo kako stvar za spomin, da nas ne pozabijo, da se večkrat spominjo na nas. Tako nam je dal naš Gospod sliko svojega Srca, lep ginja spomin, kateri nas spominja na njegovo brezkončno ljubezen. Kadarkoli pogledamo na njo, govori nam te pomenljive besede: "Ne pozabi me! Ne pozabi trpljenja, katero je moralo prestati moje Srce zavaljo tebe! Ne pozabi na milosti, katere so shranjene v mojem Srcu za tebe! Spominjaj se me!" To so tihe besede plamena, križa, rane in trnjeve krone na sliki presvetega Srca Jezusovega.

Rev. John Miklavčič:

Pri Lurški Materi Božji.

Bil sem na obisku pri svojem bolnem prijatelju. Kar mi prinese njegova žena 4. številko Ave Marije, ter mi pravi naj preberem na zadnji strani platnic: Vprašanja in Odgovore. Berem prvo Vprašanje in Odgovor. Prav zadovoljen sem bil z odgovorom. Berem drugo Vprašanje in Odgovor. Izborno! Tretje Vprašanje in Odgovor. Mojstersko! Pridem do četrtega: Kje je ostal pisec "Pri Lurški Materi božji," da ga ni več na spregled? Odgovor je tako dobro sestavljen, da ne more biti bolje. Ko sem ga premišljeval, sem se res začel bati, da nazadnje še pisati ne bom več znal, če bom vedno drugo orodje v rokah imel. To bi bila pa vendar sramota, da bi en tak, ki je toliko hlač po šolah raztrgal, kakor jaz, tako nerodno pero držal in sukal, kakor kak ljudskošolski učenček. Zato sem sklenil, da ga hočem takoj zopet v roko vzeti. Priznati moram, da mi je bila roka nekaj časa res tako okorna, kakor podeželskemu organistu, ki kramp iz rok dene in za orglje sede.

Najprej se moram cenjenim bralcem Ave Marije še sam opravičiti, zakaj sem jih na ceditlu pustil.

Ni res, da bi mi bilo črnilo zmrznilo, kakor mi g. urednik nekaj podtika. Res pa je, da je tu gori včasih tako mraz, da bi človeku kmalu možgani zmrznili. Morate misliti, da smo 10,000 čevljev visoko, tako, da zjutraj, če je vse tiho, slišimo nebeške peteline peti. Pa ni to naših ljudi privedlo sem gori. Jaz mislim, da bi ne prišli, če bi se jim ne samo petje nebeških petelinov, ampak celo angeljsko petje obetalo. Zlato je bilo, zlato. In to je močnejše kot angeljska muzika. Mislili so, da je treba tu gori samo malo porbrskati, kakor kokoš, pa se pride

do čistega zlata. Kajpada so se zmotili. A ker so bili že enkrat tukaj in so upali, da bodo vsaj kakor slepa kura kako rumeno kepo našli, so nazadnje obsedeli in se navadili visokogorskega zrak in mraza.

Oba sta ostra, da se kar v kosti zarezavata. Nič se ne čudite, če boste kedaj slišali, da so mi možgani zmrznili. Če pa možgani zmrznejo, tudi celi sodi črnila nič ne pomagajo. No, pa zopet ne smete misliti, da se mi je to pripetilo, ker sem toliko časa molčal. Čisto drugi vzroki so bili. Eden je bil ta, ker sem bil župnik novinec v Leadvillu. Predno se novi župnik vživi, predno spozna svoje ovce in si napravi primerni načrt, kako jih bo najsvpešnejše pasel, ga stane precej časa. Ta novicijat tudi meni, dasi že starem župniku, ni bil spregledan.

Ko sem prišel sem gori in videl, da ljudje nimajo nič več zlata, kakor drugod, se nisem mogel dosti načuditi, kako je mogel Rev. John Perše, ustanovitelj te župnije in graditelj cerkve in župnišča, vse to dovršiti. Čast mu! Takih gospodov bi nam bilo v Ameriki več treba. Pa še tako malo z dolgovi obremenjena je bila župnija, kakoršne so redke, posebno slovenske. Ene velike skrbi sem bil tedaj rešen.

Da bi se pa ne prevzel in kot najvišji gospod ne začel glave preveč pokonci nositi, mi je Bog poslal hudo, hudo preskušnjo. Cerkev in župnišče sta mi do tal pogorela. Tudi moje knjige, ki sem jih imel vedno rad in potovalni zapiski so postali žrtev plamena. Ker si s peresom človek še neslanega kropa ne zasluži, če ni kakšen Karol May, še manj pa more hiše in cerkve zidati, sem odložil pero in črnilo, ter vzel beraško palico v roke, da znova začnem. Za berača sem pa zopet

malo premlad. Tako mi ni kazalo družega, kakor da tudi sam vzamen rovnico in kramp v roke. Ta dva sta bila moje pero. In kar sem z njima napisal, seveda ne sam, tega sem bolj vesel, kakor pisatelj cele skladovnice knjig, Cerkev sv. Jožefa zopet stoji in župnišče poleg nje. Nista lesena kakor prej, ampak zidana. Tako imam zopet čas poprijeti za navadno pero.

No sedaj pa začnimo zopet z romanjem. Mi hitimo proti Lurdu. Iz Franzensfeste je vlak drdral po dolini reke Adiže in prva postaja je bila mesto Ala. To je majhno mesto, ki je mejilo pred svetovno vojsko med Avstrijo in Italijo. Vsi romarji smo stopili iz vlaka in smo dali pregledati našo prtljago. Ni bilo posebno hudo. Čez mejo smo odpeljali marsikaj, kar oko postave ni zapazilo, ali pa zapaziti ni hotelo. Od Ale smo se vozili mimo Verone in smo obstali v Padovi. Pokrajine skozi katere smo se vozili so krasne. Same murve, vinogradi, pšenična polja in celi gozdi oljk. V Padovi smo ostali en dan. Lepo mesto z mnogimi cerkvami, a najiminiteljša je cerkev sv. Antona. Na stranskem altarju pod menzo, v marmornati rakvi, počiva telo tega čudodelnika. Ljudje cel dan kleče drsajo okoli oltarja, neprestano poljublajo grob, pritiskajo rožne vence ob njega, matere naslanjajo otroke, sploh vsi imajo posebno veliko zaupanje do tega svetnika. Tudi jaz sem na njegove grobu molil in se priporočal. Sv. Anton mi je že marsikedaj pomagal, včasih naravnost čudežno. Zato se ga prav pri vsaki sv. maši spominjam in se mu priporočam. Samo en vzgled. Kakor vi dragi naročniki Ave Marije že veste, sem doma iz Škofje Loke na Gorenjskem. Uršulinke so za me skrbele, da sem postal

duhovnik. Zato sem pa pozneje kot kaplan in župnik vsako leto trikrat prav gotovo prišel v Loko. Moja prva pot je bila v samostan, kjer sem imel vedno na razpolago svojo sobico. Pa kedar sem prišel na obisk, so samostanske kuharice vedno kaj boljšega pripravile, tako, da so g. oče Ignacij Nadrah ali pozneje g. Čerin rekli: "Danes smo se pa zopet dobro imeli in kuhinja nam je zopet nekaj boljšega pripravila." — Luka Krek je bil cerkvenik, predno sem jaz odšel v Ameriko. Neko nedeljo proti večeru jo primaham čez hribe v Loko. Ministranti so mi povedali da je Luka v domu, da ondi vadi orlovski naraščaj.

Pridem v dom, Luka se silno žalostno drži. Vprašam ga, kaj je Luka. On mi potoži, da je med telovadbo zgubil ključke od samostana. Povedal mi je, da jih že dve uri iščejo in da so že prav vse preobrnili, a jih ni nikjer. Jaz ga potolažim, da se bodo ključki prav gotovo dobili in da naj se priporoči sv. Antonu, jaz pa bom drugi dan pri sv. maši priporočil zadevo sv. Antonu. Pomagam tudi jaz iskati, a zaman. Med tem stopi v dvorano g. kaplan in me vpraša, če sem si že ogledal kedaj gledališki oder. Nato sva stopila na oder, gospod mi je razkazal razne kulise. Ko tako hodiva po odru, jaz nehote stegnem roko proti enemu robu, ki je bil pa precej visoko na kulisah. Kar začutim, da je na tem robu nekaj. Zgrabim z roko in bili so ključki našega Luke. Torej iskali so jih več kot dve uri, — iskali so jih tudi na odru, pa jih niso dobili. Kakor hitro sem pa jaz omenil sv. Antona, smo jih našli.

Torej pri sv. Antonu v Padovi smo obstali. Jaz sem si ogledal mesto kar sam. Ko sem šel od one kapelice, kjer je umrl sv. Anton, se mi pridruži mlada ženska, črno napravljena in me nagovori nemško. Začne mi pripovedovati, da je pri neki visoki družini za hišno učiteljico, da ji pa ravno v trenutku manjka 50 lir in me pro-

si, da bi jih ji jaz dal in da mi bo vse nazaj povrnila. Jaz nisem hotel iti na limanice in čim bolj sem se otepal nadležne ženske, tem bolj je silila vame. Nato grem v

ljudem ni nič verjeti in najbolje je ne se podati ž njimi v razgovor. 24 let sem že duhovnik, pa dosedaj me še ni nobeden ujel.

Iz Padove smo se peljali s posebnim romarskim vlakom mimo Mantue, Pavije v Milan. Tu smo obstali poldrugi dan. V Milanu je škofijska cerkev, od katere so mi moj oče večkrat pripovedovali da ima toliko "turnov in turnčkov" kot je dni v letu. Sedaj sem stal pred to znamenito cerkvijo. Šel sem prav gori na ravno iz rezanoga kamna napravljeno streho. Zapazil sem, da gredo od škofijske cerkve ceste na vse strani, tako da je cerkev nekako središče mesta, od katerega se gre v razne druge mestne dele. V kripti pod velikim altarjem sem videl pravo truplo sv. Karla Boromejskega. Opravljen je škofovsko in je še popolnoma dobro ohranjen: obleka in truplo. Bil sem tudi na pokopališču, kjer sem videl prvokrat krematorij (za sežiganje mrličev). Ravno takrat so enega sežigali, a je strašno gledati prizor, ko se dviga truplo in zopet pada dokler se ne spremeni v pepel. Okrog krematorija so "urne", posode, kjer je shranjen pepel raznih sežganih mrličev.

Od Milana smo se odpeljali proti morju in smo se ustavili v pomorskem mestu Genovi.

Krasno mesto in krasna lega. Razne palače svedočijo, da je bila Genova nekdanj jako bogata. Tu je velikanski spomenik, postavljen Krištofu Kolumbu, kajti zgodovinarji trdijo, da je bil Kolumb rodod iz Genove. Na mestnem pokopališču menda mrliče še vedno pokopavajo po starem načinu. Ako je v starih časih umrl kristijan, so ga pokopali v grob, ki je bil vdelan v kako steno. Grob je bil štirioglat, vanj so deli mrliča, ob pročelno stran pa zavalili kamen z imenom rajnega. Tako so pokopavali kristjanemučence v katakombah. In tako grobišče v 4 nadstropja sem videl v Genovi.

(Dalje prihodnjič.)

Rev. K. Sekovanič, O. F. M:

MATI LEPE LJUBEZNI.

V blesteči luči zlati
stopila je iz raja
ljubezni lepe Mati
z nedolžnim Jezuškom v rokah...

Brez besedi
o sreči govorita
nebeški cvet
in roža čudovita.

Iz prs se trgajo nam psalmi ko-
prneči:

Pozdravljena v pomladni sreči!
Pozdravljena, Gospa presveta,
ti lilija brez madeža spočeta!
V krasoti božji si med nami.

V rokah držiš Ljubezen večno.
Ves svet Te imenuje srečno,
najlepšo med ženami.

Z milobo je nadahnjen
tvoj blaženi obraz.

V Zveličarja zamaknjen.
Že sam pogled tvoj žejni
goreče njemu priporoča nas.

Nebeško Dete te je razumelo,
široko je roke razpelo,

kot da v ljubezni vseobsežni
ves svet objeti bi hotelo.

Oči kot plamen mu gore,
v višave kažejo nam pota. —

Odrpto božje je Srce;
iz njega plameni žare
in duše polni večna nam Dobrota.

Med nami Stvarnik naš prebiva,
nad nami blagoslov Njegov po-
čiva.

Kako smo zdaj bogati
po tebi in s teboj,
ljubezni lepe Mati!

eno cerkev. Tudi, tja mi je sledila. Ker se je pa naveličala biti dolgo časa v cerkvi, je izginila in jaz sem imel mir pred njo. Takrat sem si dobro zapomnil, da tujim

Molitveni apostolat za junij.

Rev. John Plaznik.

DRUŽABNO KRALJESTVO PRESVETEGA SRCA.

Za tiste, kateri resnično ljubijo našega Gospoda, ni dovolj, da se božje kraljestvo vedno bolj razširja, ampak žele, da bi priznavale njegovo nadvlado tudi svetne vlade, in njih izvršujoči člani.

Ne samo, da je Bogu kot vesoljnemu vladarju nemogoče, da bi se odpovedal svoji vladi, ampak ne more tega storiti niti kot človek, ker je prejel od svojega Očeta nadvlado nad svetom. Vsi narodi so njegova dedščina. Ne samo, da mu posamezniki dolgujejo pokorščino, ampak tudi države, naj bodo še tako mogočne.

Kristus si ni izvolil tega sveta, da bi tu izvrševal svojo oblast, četudi je njegov. Svetnim oblastnikom je dal dolžnost, da skrbijo za dobrobit svojih podložnikov, čez katere so postavljeni. V svojem lastnem delokrogu jim je

dal popolno prostost, katera pa seveda ne sme ovirati duhovnega kraljestva, katero je Jezus Kri-

stus vstanovil za zveličanje človeških duš. Nobena svetna vlada ni brez dolžnosti do Kristusove

cerkve. Pomagati ji mora pri njenem cilju: Kjer se ta dva kraljestva navidezno ne strinjata, mora svetna vlada gledati, da ne ovira zveličanja duš.

Za mir in sporazum med tema vladama bomo molili ta mesec. Kakor apostol pravi, Kristus mora vladati in vladal tudi bo, kakor nam to sam zatrjuje, kljub vsem njegovim sovražnikom. Srce Jezusovo bo vladalo in njegova ljubezen bo zmago-slavna.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena.

O presveto Srce Jezusovo; po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne; prvič, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v zakramentu presvete-ga Rešnjega Telesa; drugič, za družabno kraljestvo presvete-ga Srca.

Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.

Tisočkrat pozdravljeno!

Srce božje miljeno,
vekomaj usmiljeno,
hočeš biti dušam slast — —
tebi hvala, tebi čast!

Srce, bodi slavljen,
tisočkrat pozdravljeno!
Daj, da bomo tvoja last! —
tebi hvala, tebi čast!

Bitje neizraženo,
Bitje božje blaženo,
v Srcu milem moč, oblast,
tebi hvala, tebi čast! —

Sestra Jerneja

Prof. F. P.

Bilo je zimskega dne. S. Jerneja je imela hišo polno bolnikov. Ko gre skozi veliko dvorano za ženske in menjava z vsako par besedic, ji naznani sestra vratarica, da so ravnokar zopet prinesli bolnico, da naj gre doli.

Čudna tesnoba spreleti S. prednico pri tem naznanilu, ne da bi vedela zakaj; saj je bila vendar sprejela že toliko stotin bolnikov v svoj azil, ne da bi čutila kaj drugega kot sočutje in ljubezen.

Gre torej doli v predvežje, kjer so stali strežniki okrog bolnice. Pobrli so jo bili na cesti, pijano in zdaj je ležala na nosilnici, reven kupček bede. Imeli bi jo za mrliča, ako bi ne opazili, kako tu in tam vstrepetava v cunje zavito telo.

"Kam s tem?" vpraša eden bolniških strežnikov, ki si mu čital z obraza gnjus.

Tudi s. Jerneja ni mogla zatreti občutka gnjusa. Da more ženska pasti tako globoko, da jo je treba potegniti pijano iz cestnega jarka, tega ni mogla pojmovati. A precej se je sramovala ošabne misli.

Tukaj ni bilo mesto se pričkati in obsojati, ampak skazati usmiljenje in pomagati. Saj je bila stala že ob toliko brezdnih pregrehe in jada, da bi se res ne smela več čuditi nobeni človeški revščini. Sicer pa, kdo ve, če je prišla ta nesrečna stvar po lastni krivdi v ta položaj. Prednica bolnišnice mora skušati, da bedi pomaga na noge in ne sme veliko izpraševati in se obotavljati!

"Prav vse postelje so zasedene in noben ni tako daleč, da bi mogel ta teden zapustiti hišo," je govorila premišljevalec.

"Saj sem vedel!" je rekel zasmehljivo sluga. "Nesimo ženišče na policijo, ta bo že imela kako kletko zanjo!"

"Ne, ne!" je branila prednica. "Moja postelja je prosta. Sestra

vratarica, bodite tako prijazna . . .!"

In redovnici sta prijeli nosilnico in nesli lahno breme gori v najvišje nadstropje, kjer je imela s. Jerneja svojo majhno svetlo pobeljeno celico. Tam sta slekli nezavestno, zmenjali umazano perilo s svežim in jo skrbno položili v posteljo. Poklicali so zdravnika in ravnali z bolnico vestno po njegovih predpisih.

Minulo je več dni, predno se je zavedla bolnica. Ko se je zbudila, je gledala okrog sebe kot nevihta in zahtevala žganja. S. Jerneja ji pojasni, da je v bolnici in da potrebuje miru, ako hoče ozdraveti. Ženska pa se jame kregati in preklinjati, da je sestra kar bleдела strahu.

"Ne tako, ne tako, dobra žena! To je greh!"

A te besede so bile šele polepna za grmado. Babnica je zmerjala in besnela, dokler je ni znova objela omotica. To pa je bil šele začetek dolge muke. Dan na dan so se ponavljali slični prizori. In ko stopi nekega dne celo bolniški gospod kurat v sobico tujke, tedaj ni bilo zmerjanja ne konca ne kraja. Nesrečna reva je udrihala po farški in redovniški zalegi, kot da je to hujše zlo od vsake kuge in vojske. V svoji neizrekljivi besnosti bi se bila skoro spozabila nad bolniško strežnico, le močna roka s. Jerneje jo je zadržala.

In čudno, odslej je postajala bolnica vedno bolj mirna. Celo duhovnik je smel priti k njej. Sicer ni izpregovorila z njim niti najmanjše besedice, toda zmerjala pa tudi ni. In ko je zopet prišel in govoril o izpovedi, je sicer kremžila obraz, a ni ugovarjala. In čez nekaj dni je prišlo res tako daleč, da ji je mogel duhovnik podeliti svete zakramente. Bil je pa že tudi zadnji čas, kajti zdravnik je izjavil, da bela žena ni

več daleč.

S. Jerneja je čula ob bolniški postelji. Zdelo se ji je, da tujka spi. Bila je že pozna noč; v stranski sobici je udarila ura dvanajstkrat. Vse je tiho kakor v grobu, slišati je samo nepravilno dihanje bolničino.

S. Jerneja je sedela pri oknu, na kojega šipah so se jele že razprostirati zimske cvetlice in gledala je v čudovito pokrajino, ki jo je risal ščip (polna luna) s svojim čarobnim čopičem. Čudovito mehko in blesteče so kipele gore proti temačnemu nočnemu nebesu, na katerem je migljalo le malo zvezdic. Pod luno so hiteli naprej čudno oblikovani oblaki, podobni pošastnim jezdecem, ki defilirajo mimo svojega vojskovodje. Preko zasnežene ravani so se plazile sive sence; nikjer po hišah ni čula več nobena lučka, vse je spalo.

"Tebi, tebi se godi!" se nenedoma oglasi raskav glas tam od postelje. Sestra vstane in se nagne nad shujšani, nagubani obraz starke.

"Da, da, tebi se dobro godi!" ponovi bolnica.

"O kom pa govorite?"

"O tebi, tebi, ti stara nuna! O kom drugem pač?" Glas je zopet sikal, kot da govori gad sovraštva. A ni bilo tako. Ženska je bila rabila jezik svoje žive dni samo za pikanje in blatenje, zato pa ni mogla spraviti več krotke besedice preko njega.

"Prav pravite žena, meni je dobro," pritrđi s. Jerneja, četudi je pekoče čutila v udih prečute noči.

"Jaz pa sem živela pasje življenje, življenje psov skoro sedemdeset let, tako ti povem. Ali veš, kdo sem?"

"Seveda, zvedeli smo za vaše ime in bivališče in vse sem zapisala v svoji knjigi, Barba, da vas ne pozabim."

"Ej, name pozabi, čim preje, tim boljše!" je hreščala žena.

"Jaz nikoli ne pozabim moliti za vse tiste, ki so bili kdaj tukaj."

"Tako? In čemu naj koristi tvoje očenašenje?"

"Umrilim prinaša večni počitek, težko bolnim pa želim izprositi srečno zadnjo uro."

Tedaj pa šine starka pokonci v postelji, kot bi jo bila pičila kača, in kriči: "In to praviš meni, ti —! Mar misliš, da sem že pri koncu? O kako se motiš! Jutri ali pojutrišnjem vstanem in zbežim proč."

Utrujena pade nazaj. Š. prednica je prebiralala jagode sv. rožnega venca in ostala mirna.

Cez kake pol ure začne bolni-

ca znova: "Ti nuna, ali res misliš, da ne bom slišala več kuka-
vičnega petja?"

"Te ga ne morem vedeti, mislim pa, da boste kmalu na cilju svojega potovanja," odvrne S. Jerneja kolikor mogoče prizanesljivo in milo.

"Tako? In kako dolgo, meniš, da vtegne se iti?"

Vprašanje je zvenelo mirno, brez vsake bojazni.

"Morebiti se dneve, morebiti le ure."

"Tako, tako! Morebiti se ure!"

Zopet je zavladala tisina. Jasno je posvetila luna v belo sobico. Duhovi v oblakih so jo bili potegnili čez hribe v tujo deželo. rajski mir je vladal v dolini.

Bolniška sestra ukreše ogenj

Materine solze

NA neko dušo je hudobni duh že dolgo čakal, kedaj mu bo padla v žrelo. Vedno se je bal zanjo, ker je vedel, da verna mati dotičnega neprestano moli in joka za njo. Slednjič je pa ta nesrečnež le umrl kakor je živel. Ves vesel je satan pograbil njegovo vbogo dušo in jo odnesel v svoje večno temne prostore, da ji kolikor mogoče zakuri, ker njeni grehi so bili veliki. Kuril je in kuril, pihal in pihal, da bi bila žrjavica bolj žareča in žgoča. Toda kaj je vendar to, da nekje od zgoraj vedno po malem padajo vodene kapljice v žrjavico in ji jemljejo moč? To je satana kajpada jezilo. Ko je še nekaj časa kuril in kuril, pihal in pihal, a mu je kapljajoča voda ves njegov užitek, ob katerem se je že

naslajal, pokvarila, se je penec jeze dvignil proti nebu, da se ondi pri angelih pritoži, zakaj mu kalijo veselje pri duši, ki nje nič več ne briga. Preprčan je bil, da to ne more biti drugi, kakor angelj varuh te duše in da to dela iz maščevanja. Da ga poklicati in ga prav po peklensko nadržati kaj se vtika v njegov delokrog, ko je vendar vse zastonj, da bi mogel to dušo še kedaj gori spraviti. Žalosten mu angelj varuh odgovori: Vem, da je vse zastonj, zato se jaz za to dušo tudi več ne brigam. Tistega, moj nekdanji bratec, ki ti kali tvoje peklensko veselje, moraš že nekje drugje iskati. Tedaj pa pride Gospod mimo. Jezno pogleda satana, da je kar skoprnel. "Kaj delaš tukaj

in prižge dve sveči.

"Tako, tako! H koncu gre!" je mrmrala bolnica.

"Barba, molive!" opominja strežnica in ji potisne črni križ za umirajoče v kosčni roki.

"Tako, tako!" je prihajalo malomarno iz ženinih ustnic.

S. Jerneja začne moliti litanije, Barba ji ni odgovarjala, zdelo se je, da premisluje nekaj drugega.

Naenkrat pa reče: "Tako, no torej, če že mora biti — Ti, nekaj imam se povedati."

"Prav! Le govorite, jaz poslušam. Kaka prošnja ali naročilo za sorodnike?"

Sestra je držala ledeno roko starke v svoji.

(Konec prihoduje.)

ZGODBE OTROK, ki so mater iskali.

L. SILLIMAN IVES.

dr. iuris, nekdanji škof episkopalne cerkve v Sev. Karolini.

Na Angliškem se je bilo porajalo l. 1833. močno gibanje, ki je imelo smoter, da da novega življenja in nravnega poleta globoko propali anglikanski državni cerkvi. Ker so živeli glavni voditelji tega gibanja v Oxfordu, zato mu pravimo tudi oxfordsko gibanje in ker so objavljali svoje reformatorične nazore v brošuri "Tracts for the Times" zato imenujejo ta pojav tractarianizem. Nauki Puseyevi in njegovih tovarišev, ki so bili usmerjeni v katoliškem pravcu, so se razširili tudi po Ameriki in našli med duhovniki in lajiki mnogo pristašev. Njihov vodja je bil dr. Ives, škof episkopalne cerkve v Sev. Karolini, ki je užival zavoljo velike učenosti med rojaki največji ugled in jim bil isto, kar so bili možje kot Newman, Faber, Manning Angležem.

O unanjem življenju slavnega konvertita Ivesa samo par stavkov. Rojen l. 1790. od prezbiterijanskih starišev je študiral bogoslovje, prestopil potem v sekto episkopalov in bil izvoljen l. 1831. za škofa Sev. Karoline. Kot tak je deloval v zmyslu oxfordske, h katoliškim nazorom nagibajoče šole. Zbral je okrog sebe tudi veliko število učencev, izmed katerih so prišli mnogi pred njim na pot resnice in delovali kot katoliški duhovniki. On sam je ustanovil nekaj samostan, Križna dolina, o katerem je pripravljal mladeniče za duhovski poklic, ter jim priporočal kot hvalevredno devištvo (celibat) in pa spoved, pa tudi sam se je iz-

povedal. Te novotarije so pa razburile njegove škofljane. L. 1851. so sklicali kongres, — dve tretjini udeležencev je bilo lajikov, — da razsodi o Ivesovih naukih. Izsilili so od škofa obljubo, da opusti zanaprej vse katoliške navade in nauke in se ravna strogo po veroizpovedi episkopalov. To postopanje pa je Ivesa le še bolj nagnilo, da pospeši odločilni korak. Šel je v New York, kjer se je večkrat razgovarjal z ondottim nadškofom. Več mesecev so po vseh new-yorških cerkvah molili za neko izpreobrnitev, ki bi bila velika tolažba katoliški cerkvi. Molitev je veljala škofu Ivesu in ni bila osramočena. L. 1852. se je podal škof Ives v Rim in je molil oktobra v papeževi kapeli katoliško veroizpoved; sv. Oče sam mu je podelil zakrament sv. birme.

Takrat je poročal nek časnik iz Rima: Anglikanski škof dr. L. Ives iz Karoline v Sev. Ameriki je izročil papežu svoj anglikanski škofovski križ, prstan in druge insignije z besedami: "Sv. Oče, tu so znamenja mojega upora!" — nakar je odvrnil vidno ginjeni papež: "Hočemo, da se hranijo ta znamenja Vaše udanosti na grobu sv. Petra."

Lahko si mislite, kako velikanško pozornost je moral vzbuditi ta korak splošno spoštovanega moža, ki mu vsled njegove visoke službe in starosti pač nihče ni mogel podtikati kakih nečednih nagibov. Škof tiste Cerkve, ki se z nadutostjo razkola in krivoverstva imenuje katoliško, in

označuje svoje škofe kot resnične naslednike apostelnov, izjavlja javno, pred vsem svetom, da njegovo dostojanstvo ni upravičeno, ampak da je zloraba in ga zato vrača onim, od katerih ga je prejel neopravičeno.

Ob tej priliki je pisal dr. Ives škofijski oblasti Severne Karoline pismo, iz kojega naj navedemo par stavkov:

"Ljubljeni bratje! Vsaj nekaterim izmed Vas je znano, da so mučili že več let mojo dušo dvomi o veljavnosti mojega škofijskega značaja in ubijali mojo delovno silo. Časih se mi je za trenutek zdelo, da so se dvomi razpršili in moja vest se je pomirila. A to je trajalo vsakokrat le malo časa. Naj sem še tolikokrat sklenil, da ne bom več čital katoliških knjig, naj sem še tako prisrčno prosil Boga, da bi vendar zavaroval mojo prestrašeno dušo proti vsakemu vplivu katoliške resnice, naj sem še tolikokrat z vso odkritosrčnostjo, javno in na skrivnem ponavljal episkopalno veroizpoved, da si pridobim zopet zaupanje škofije, naj sem še tako živo premišljeval hude posledice, ki morajo nastopiti, ako nadaljujem svojo pot dvomov, dvomi so me napadali z viharno silo vedno znova.

Šel sem na daljše potovanje, da se umirim. A zgodilo se je nasprotno: Dvomi, ki so me mučili, so se prelevili v tako jasno in določeno prepričanje, da ne smem vstrajati dalje na svojem dosedanem mestu s častjo, ne da bi delal silo svoji vesti, ne da bi

grešil zoper svoje dolžnosti do Boga in Njegove Cerkve. — —

Zato se čutim prisiljenega doprinesti veliko žrtev samozatajevanja — — — raztrgati vezi, ki so postale v dolgih letih ljubezni in potrpljenja vedno močnejše, vezi, ki so me družile s premnogimi tako tesno, kakor sta bili spojeni srca Davida in Jonatana med seboj. Da, moje srce krvavi, ko podpisuje moja roka sklep, ki naj nas kot pastirja in čredo loči za vedno, ki Vam s tem sporočam, da vračam v Vaše roke svojo službo kot škof Severne Karoline, ker sem sklenil, da se podvržem katoliški Cerkvi . . .

Dne 22. decembra 1852.

L. Silliman Ives."

Dr. Ives nam je sam pojasnil pot, po kateri je prišel iz Babilona v Jeruzalem v duševnem potopisu, ki spada med najboljše te vrste. Knjiga ima naslov "The trials of a mind in its progress to Catholicism: a letter to tis old friends. By L. S. Ives, L. L. D., late Bishop of the Protestant Episcopal Church in North Carolina. London, Richardson, 1854. Delo priča, da je bil dr. Ives dober pisatelj, temeljit učenjak, izvrsten bogoslovec in nad vse ljubeznjiv in častivreden človek. Je ena najboljših knjig, ki jo more dati katoličan v roke resnim in odkritosrčnim protestantom in ki je bila že povod za mnoga izpreobrnjenja.

Žal, da moremo radi pomanjkanja prostora podati le nekaj temeljnih misli iz te knjige slavnega konvertita.

"Pojasniti hočem nagibe," pravi dr. Ives v uvodu, "ki so me prisilili, da sem se odpovedal službi, ki sem jo opravljal nad 30 let v protestantski episkopalni cerkvi, nad 20 let kot škof in zaprosil za sprejem v "sveto katoliško Cerkev," kot preprost lajik brez vsakega drugega upa kot upa na mir vesti in zveličanje svoje duše.

Mnogo let so me nadlegovali dvomi glede pravilnosti mojega

stališča kot protestant in iskal sem trdnjše podlage, na kateri bi mogel gledati bolj brez skrbi nasproti prihodnji sodbi. A omaroval sem o svoji slabosti in v očigled ogromnim zaprekam, ki so se mi stavile nasproti. Mornar, ki pozna specifične težave take dušne vožnje po morju, se ne bo čudil, ako zve, da je kaka ladja, ki je visela na izdajalskih valovih nad breznom opešala v boju proti sovražnim elementom, pa tudi ne, ako zve, da je dospela, ogoljufana od tatinske megle, po zavitih potih do varnega brega. Če bi pa želel kateri izmed mojih starih prijateljev in tovarišev, da mu razjasnim na zadovoljiv način marsikaka navidezna protislovja o svojem ravnanju, bo našel razlago v okolnosti, da sem si le preveč prizadeval, da bi **ostal protestant**.

Pred vsem moram poudariti, da sem dolga leta hrepenel z vso silo po tem, da bi našel v verstvu nekaj, kar bi bilo bolj resnično in realno od onega, kar se mi je ponujalo doslej.

Čisto naravno je v takem dušnem položaju, da sem prestopil ozke meje protestantskega bogoslovja in se jel seznanjati s spisi najstarejših cerkvenih očetov, kakor tudi z novejšimi katoliškimi spisi, ki se opirajo na one. Ko sem bil skrbno proučil Moehlerjevo "Symboliko" sem hrepenel še bolj žareče, da spoznam katoliško vero v vsej njeni popolnosti.

Bog mi je poslal bolezen; prijatelji, ki so bili opazili moje nagnjenje do katoličanstva, so me poizkušali rastresti in pripraviti na drugačne misli, toda omarjali so na ta način še bolj moje zaupanje do Cerkve, ki sem ji služil, vedno bolj na široko so se mi odpirale oči vedno določeneje sem se zavedal, da manjka tej stavbi (protestantstva) vsaka skupnost, ki jo zahteva pamet.

Tukaj sem opazil, da gledajo protestantje na vsak poizkus, seznaniti se s katoliško Cerkvijo, z

nezaupnostjo in jo trpko obsojajo. Na eni strani tak ponos glede proste rabe pameti v verskih rečeh, a takoj vojni alarm, če stori kdo iz njihovega tabora le en sam korak, da bi resno in pošteno proučil in preizkusil katoliško Cerkev in njene naprave.

"Tako podjetje, — pravijo protestantje, — je do skrajnosti nevarno. Lahko izpodkoplje Vašo vero, Vas odtuji lastni Cerkvi in zdrami v Vas katolizujuče miške. Tam preko (v katoliški Cerkvi) vlada tako zapeljivo in očarujuče bitje, da te takoj popolnoma omami in usužnji, ako mu dovoliš prijeti svoje srce le pri najmanjši gubici."

In če ne ubogaš takoj, spravi jo protestantje tvoje prizadevanje v najslabši glas in podkurijo nejevoljo ljudstva proti tebi. Zato so že nešteti protestantje raje prikrili svoje prepričanje, napravili kompromis s svojo vestjo in živeli raje v noči in mukah vesti, kakor pa da bi si nakopali na glavo sramoto in morda smrt za lakoto. — Tako ravnanje me je žalilo kot očitvidno protislovje protestantizma samega s seboj. Protestantstvo vendar temelji na načelu, da pri odgovoru na veliko vprašanje: "Kaj je resnica?" vsak posameznik zase in svobodno preiskuje zadnje vzroke in si daje odgovore. Vedno bolj se je vzbujala v meni sumnja, da je nemara v katoliški Cerkvi mnogo več pametne zveze in več sile, kot pa sem je videl po svoji vzgoji in družabnem stališču. Nikakor nisem mogel umeti, kako bi moglo kar najtemeljiteje poučevanje vprašanj, ki ločijo katoličane in protestante, biti komu v škodo, izvzemši pač zmoto samo. Začel sem se resno bati, da nevarnost, ki jo spravljajo protestantje v zvezi z natančnejšim raziskovanjem katoliškega nauka sicer ne ogroža Božje resnice, pač pa zistem protestantovstva samega.

(Dalje sledi.)

Spisal:

Rev. Illemo Camelli.

IZPOVEDI SOCIALISTA

Po šesti italijanski
izdaji prosto prevaja:
H. B.

6. Vpor izžemanega. — Radi slabega gmotnega položaja nekaj časa od svojega varuha nisem prejemal več kot štirideset lir mesečno. Te so mi morale zadostovati za stanarino moje opremljene sobice, za živež, perilo, obleko, sploh za vse. Prisiljen sem bil, se omejiti na kruh in sir, ter tako pokoro delati za mojo prejšno požrešnost. A te prikrajšave nisem z veselim srcem prenašal. V gotovih časih sem bil radi tega neznansko nasoljen, čuteč do blaznosti stopnjevano hlepenje po uživanju. Kadar sem hodil mimo ljudi, ki so si lahko vse privoščili, sem jih zavidal. Včasih me je pa radi moje revščine objelo neko prijetno občutje. Zdelo se mi je, da me to v človeških očeh dviga. Naslonjen na okno svoje sobice, ki je gospodovalo nad morjem hiš obljudenega mestnega dela, sem z žalostjo razmišljal o usodi tistih, ki so se nahajali v sličnih in še slabših gmotnih razmerah kot jaz, mislil sem na mnoge one, ki ne morejo utešiti svoje lakote. V takih trenutkih sem se v resnici čutil njih brata in neko izredno nežno razpoloženje me je objelo, združeno z željo, imeti tako orjaške roke, da bi jih lahko razpel do tja, kjer se nebo zemlje dotika ter z enim samim objemom pritisnil na srce vse tiste črne in beraške hiše, ter vse njih gorje vtopil v svoji ljubezni. Drugekrat mi je zopet zavest, da za te bedne v resnici ne morem ničesar storiti, zrevolucionarila dušo proti vampirjem, ljudem, ki so coklja človeškega blagra in sreče. Nek brutalni slučaj, ki se mi je pripetil, me je napravil še bolj mrkega. Lahko rečem, da se mi je ta mrkost kar v dušo zagrizla. Ker mi ni bilo več mogoče tako

na tesnem živeti in da ne bi postal kak razcapan fakir, sem se ozrl za delom. Potrkal sem v neki tovarni, ki je iskala sposobnih slikarjev za dekoracijo razkošju služočih pahljač. Ko sem pokazal ravnatelju tovarne nekaj svojih vzorcev, se je pohvalno izrekel o njih in mi takoj izročil neko fino delo. Pogoji so bili jako ugodni. Nisem zaslužil manj kot deset lir na dan. Zdelo se mi je, da sanjam. Oni dan sem si privoščil pošteno kosilce, nekaj lir pa potrošil za nabavo barev in čopičev.

Delo-amoretski ples-sem igraje in boljše izvršil, kakor so predloženi vzorci kazali. Z večjo zavestjo kot kedaj, sem je nesel ravnatelju. Vzame je v roke in nekaj časa pazno motri. Na njegovih ustnih sem bral zadovolstvo in se veselil. Toda mesto da bi me pohvalil, mi z žgočim hladom pravi: "Pacarija, in z nekim zaničevanjem vrže delo na mizo. Nato k meni obrnjen prav tako hladno in zategnjeno pristavi: "Če imaš 15 lir, da mi plačaš skvarjeno tkanino, to ničvredno pacarijo lahko s seboj vzameš."

Stoječ sredi sobe, s klobukom v roki, odprtimi ustmi in ves zmeden tega nisem mogel zapopasti.

"Kaj, kaj?" sem jecljal.

"Saj sem dejal, da je tvoje delo pacarija, s katero ne vem kaj početi. Če hočeš jo lahko obdržiš, pod pogojem, da mi plačaš skvarjeno tkanino, ki stane 15 lir. Si razumel?"

"Toda jaz sem delal," sem nadalje nekaj mečkal.

"Kaj me to briga!"

Kar sapo mi je zaprlo. Nepremično sem stal, kakor kak tepček.

"Zastonj čakaš. Če nimaš, da bi mi škodo povrnili, idi!"

Ne da bi imel pogum oporekati, sem šel in pustil delo ondi. Napotil sem se proti domu. Moje oči so bile kakor bi jih mrena prerasila. Nisem videl mimoidočih in se v nje zaletaval. Ko pridem v svojo sobico vidim na mizi lepo razvrščene čopiče in barve, pripravljene za drugo delo. Sežem z roko v žep in privlečem iz njega sedemdeset centezimov, s katerimi bi moral živeti več kot štirinajst dni. Kljub temu sem se še smejal. A bilo mi je, kakor da bi mi hotelo glavo razgnati. Vrgel sem se na postelji zaril glavo pod blazinico in zaspal. Zdelo se mi je, da vidim pred seboj velikansko rdečo mlako, v katero stopajo in se pogrezajo moški, ženske in otroci, raztrgani, blede izmozgani od lakote in dela. Na drugi strani pa sem videl grde debeluharje, rdečih obrazov, podobne ravnatelju tovarne pahljač, ki so lagodno stali skupaj in gledali procesijo bednih, se naslajali ob tem pogledu, se smejala, da so jim trebuhi poskakovali, ki so jim vedno bolj naraščali, da so nazadnje zgledali kot prave pošasti. Stisnil sem pesti, zarenčal kot zver, prav kakor sem včasih slišal svojega prijatelja anarhista. Toda vse se je razblinilo. Sanjal sem, a sanje se niso veliko razločevale od resnice.

O, jasna zavest, da je kdo izkoriščan, tira človeško dušo v tužno strašno stanje in gorje, gorje onemu, ki je temu vzrok.

7. Zarja neskončnega. — Kljub raznim okoliščinam, ki so me pehale v globino, se je vendar v moji notranjosti ob vsaki priliki nekaj mogočno zganilo, za kar nisem vedel jasne, razlage, kar me je dvigalo v višave in se zdelo kakor da hoče zdaj do tega, zdaj do onega cilja prodreti. Aposto-

lat človeške pravice in umetnost sta bila dva glavna cilja, za katerima je moj duh najintenzivnejše stremil. Moja duša je čutila potrebo ljubiti naravo v vsej njeni raznoliki lepoti v kateri se javlja, da se obogati z njenimi finesami in jih na katerikoli način izrazi in v tem, da sama sebe položi vanje, najde slično srečo kot zaljubljenec, ki ljubeč sam nase pozabi. Jaz bi se bil v resnici prav rad tako zaglobil v najvišjo umetnost, da bi bil pozabil sam nase. Želel sem tega, a sem jasno spoznal, da se mi ni drugače mogoče do te vzvišenosti povspeti, kakor po neprestanem opa-

zovanju narave, ker sem čutil, da more popolna spojitev moje duše z vsemi nebrotjimi naravnimi harmonijami roditi tisto tehniko, ki bi mogla drugim govoriti o dosegih vzvišenega.

Na svojih samotnih, dolgih sprehodih po cvetočih planjavah sem živo sanjal lepe sanje. Toda ko sem se vračal v mesto po živahnih ulicah, polnih ljudstva, zdelanega, zamišljenega, umazanega, mrkega, me je resničnost življenja potrla in sanje so zgini- le. Na njih mesto je zavzel čut dolžnosti, težkih in neizogibnih dolžnosti, ki jih ima človek spolniti. Mislil sem, da so vsi, ki sem

jih zdelane srečaval sanjali take lepe sanje, a so jih morali žrtvovati neizbežnim zahtevam življenja. Poznal sem te potrebe majhne brezkončne in moreče v svoji neprestanosti. A sem vedel, da ne izvirajo vse od narave, ampak so deloma provzročene od človeškega zatiranja. Zagrizel sem se tedaj v misel, da moram postati rešenik človeštva. Ta misel se mi je predstavila kot moja dolžnost. Hotel sem se ali sam povspeti do popolnosti, ali pa drugim pomagati do nje. Do izčrpnega spoznanja te popolnosti sem se dvignil na nekem alpskem vrhu. (Dalje sledi.)

Ali si se že "inšural"?

H. B.

V starem kraju smo rekli za- varoval ali pa sekuriral sem se. Tukaj pravimo "inšural". Toraj ali si se že? Telo gotovo že. To se pravi telesa ni mogoče inšurati pred smrtjo in drugimi nezgodami, ki nazadnje človeka spravijo v grob. Vse to je prej ali slej, na ta ali oni način neizogibno. "Inšurati" se je mogoče le za posledice nezgode in nazadnje končne nezgode-smrti. To pa vsak stori, ki ima kaj pameti, zlasti tu v Ameriki. Saj vsak vidi in ve, da mu delodajavec tisti dan ustavi plačo, ko so mu omahnile delovne roke in ga ne vpraša, ali bo nadalje od kapitala ali od zraka, ali od česa drugega živel. Tudi to vsak ve, da tu ni kakor doma v starem kraju, kjer ob zadnji katastrofi kmetški "tišlar" zbije osem desk skupaj, štirje možje postavijo svoje rame pod "trage" in hajdi z mrličem na pokopališče. In če bi tudi bila tu ista navada, [toliko lastnega ponosa ima sleherni, da na ta beraški način ne bi hotel biti pokopan. Zato vsak, ki kaj misli in nase drži pristopi k tej ali oni Jednoti, da

je teh skrbi in te sramote rešen. Vsak mu mora tudi prav dati, ako pravočasno za to poskrbi.

Za ta "inšurenc" te niti ne vprašam, ker vem, da velika večina sama na to misli in je ni treba šele priganjati k temu. Toda, prijatelji, zdi se mi, da si ti malo kratkoviden, da tvoj pogled sega kvečjemu do groba, ne pa preko njega. Jaz mislim, da vsaj ti, ki bereš Ave Maria, veruješ tudi v prekogrobno življenje, a bojim se, da je ta tvoja vera premalo živa. Ko bi bila živa, bi se tudi za življenje onstran groba "inšural". Ali pa imamo kako tako Jednoto? Do zadnjega časa meni ni bila nobena znana. Razne telesno podporne Jednote so imele že desetletja svojega obstanka za seboj, ko o kaki duhovno-podporni Jednoti še ni bilo ne duha ne sluha. Li ni to žalostno? Li ni tudi to znamenje kako globoko se je socialistični materializem, ki pozna samo telo, zajedel v modernega človeka sploh, ne samo tistega, ki prisega na socialistični evangelij?

Šele prav zadnje čase smo mi

vstanovili tudi eno duhovno-podporno Jednoto. "Apostolat sv. Frančiška" smo jo krstili. Njen namen je "inšurati" dušo, za čas in za večnost. Pomisli malo in potem reci, če ni bila taka duhovno-podporna Jednota že zdavnaj potrebna. Saj je vendar vsakemu, ki ima še kaj vere neumrjoča duša več, kakor telo, katero nazadnje ni drugega kot en žakelj blata. In usoda te duše, ne samo predgrobna, temveč tudi prekogrobna, ni manj vagana kot usoda telesa. Zato bi upravičeno sklepal, da bodo vsaj tisti, ki vse to verujejo, trumoma pristopali v to Jednoto, da še svoje duše "inšurajo." Tim bolj upravičeno bi to pričakoval, čim bolj je ta "inšurenc" potreben in čim manjši je assessment zanj. Vsaj vsak član, vsaka članica K. S. K. J. bi moral, morala biti tudi član, članica te duhovno-podporne Jednote, katere posmrtnine ne bodo drugi uživali, ampak dotični sama. A koliko odstotkov članstva K. S. K. J. je "inšuraih pri tej duhovno-podporni Jednoti? Tega zaenkrat ne morem natanko

povedati. To pa lahko rečem, da več ne kakor se v Ameriki procentov od posojila zahteva.

Ljudje božji, ali naj bo tudi nas sam trebuh? Potem črtajmo drugi K iz K. S. K. J., ker trebuh je brez vere. In sama načela, ali vera glave brez vere srca, z vsemi svojimi zahtevami, tudi še ni zadosti. Kdor z glavo in srcem veruje, kdor veruje in živi po veri, ta bo pred vsem svojo dušo "inšural" za čas sile, časne in večne, ker ve, da si z dolarsko posmrtnino ni mogoče kupiti vstopnice za nebesa. Po vsej pravici tedaj pričakujemo, da bo vsak član in vsaka članica K. S. K. J. postal član, postala članica tudi naše duhovno-podporne Jednote "Apostolata sv. Frančiška," da na ta način še dušo "inšura".

Prispevki od 8—18. maja.

Iz Chicage, Ill.

1. Hvalevredno se je odzvala pozivu Chicaga (sv. Štefana) "Minstrel show", oz. komedija "Jiggers" je tehnično tako sijajno izpadla, kakor še nobena slična prireditev v češki dvorani. Igralci bi bili po vsesplošnem mnenju s tako prireditvijo lahko častno nastopili v največjem gledališču. Udeležba od strani domače župnije je bila dobra. Finančni uspeh nam še ni znan. Vemo le, da bi bil veliko večji, ko ne bi bil slučajno isto nedeljo slovesni sprejem novega kardinala, česar nismo mogli prevideti.

A tudi sicer se je Chicaga krepko zganila. Blaga srca so bila pridno na delu in so še. Tudi vspehi so razveseljivi, kakor sledeče številke povedo.

2. Vneta in agilna prednica naših Šolskih sester: **S. Klotilda Strnad** in predsednica našega Maternega društva **Mrs. Mary Kobal**, na katero se v takih slučajih vedno lahko zanesemo, da ne bo držala rok križem, ste sami prišli na to, da bo hišna kapelica in pozneje samostansko-kolegijska cerkev marsikaj potrebovala, kar stane drag denar. Vedeli ste,

da bo pred vsem potreba najnujnejših cerkvenih posod, mašnega in obhajilnega keliha. Predno smo sprožili misel, naj bi bil to dar chikaških Slovencev, ste bili že pridno na delu za darovi. Kmalu je bil potreben denar skupaj.

A. S. Klotilda nam je prinesla za obhajilni kelih **\$62.50**. Darovali so:

a) **\$33.50** otroci šole sv. Štefana. S tem je šola kot taka postala članica "Apostolata sv. Frančiška." Potreba je molitve zanjo, da bi se prej dvignila do določene višine. Potrebna je je tudi, da bi zdravo seme, ki se s tolikim trdom in ljubeznijo seje v nežne gredice otroških src, vsklilo in primeren sad rodilo.

b) **Po \$10.00** sta ji dala: Mr. Math Kremesec in Mrs. Ter. Bregantič.

c) **\$4.00** Mrs. Ana Bonča.

d) **\$1.50** Neimenovane.

e) **Po \$1.00:** Mrs. Antonija Sušnik, Neimenovana, Neimenovana.

B. Mrs. Kobal pa je v isti namen nabrala \$105.15. Darovali so ji:

a) **Mr. Frank Kobal \$41.40.** Ta plemeniti mož se je odločil, da bo žrtvoval v ta namen vso plačo nekaterih dni.

b) **\$25.00** neka Neimenovana.

c) **\$5.00** Mrs. Mary Petrovčič.

d) **\$4.00** neka Neimenovana.

e) **Po \$2.00:** Math. Duller, Mary Omerzel, Mary Simec, Mary Grill.

f) **Po \$1.00:** Mary Habjan, Mary Puklovec, Mary Mlađič, Jul. Tomažič, Mary Prah, El. Kordeš, Fr. Albina, Ter. Sinkovec, Mary Sluga, Anton Sluga, Karol Pičman, Ter. Kremesec, Ag. Kremesec, Mary Miller, Ana Vauri, Mary Gorjanc, Joseph Perko, Paulina Ožbolt, Urš. Bogolin.

g) **Po \$0.50:** Mrs. Drešček, Mrs. Krstnik, Mrs. Martin Kremesec, Mrs. Enčimer, M. Praprotnik.

h) **\$0.25:** M. Zupančič.

3. Blaga Mrs. Ter. Bregantič se je zavezala, da bo plačala podobo Marije Pomagaj, ki jo bo natančno po brezjanski izdelal naš akademični slikar Rev. Blaž Farčnik, O. F. M. Kmalu za njo se je oglasila še druga, ki je hotela plačati podobo. Ker je bilo za njo že poskrbljeno, se je odločila, da kupi mašni kelih. Ta je!

4. Neka Neimenovana chikaška dobrotnica. Polagoma je hranila težko prislužene dolarje in nam jih te dni po neki drugi osebi izročila **\$100.00**. Njeno ime, ki je bomo pustili vrezati v kelih, bo trajen spominek nanjo v novi cerkvi. Vsak ki bo maševal z njim in mu bo njeno ime padlo v oči, se je bo spomnil pri sv. daritvi.

Vsi ki so dali \$10.00 in čez, kakor tudi nabiralki, so postali dosmrtni člani.

5. Poleg teh so še sledeči drugi chikažani postali člani oz. dobrotniki "Apostolata sv. Frančiška."

a) **Člani z dosmrtno članarino \$10.00** so poleg zgoraj omenjenih postali: Frank Merlak, Mary Zellar, Katarina Shonta, Peter-Terezija Pregel, Neimenovana za pet družinskih članov (\$50.00), Jos. Perko, Uršula Mesec (dozdaj pl. \$5.00).

B. Dobrotniki so postali poleg zgoraj navedenih: Ana Kosel \$5; Ter. Tavčer \$1.

II.

Iz drugih naselbin.

1. Člani Apostolata so postali:

A. Dosmrtni: Rev John Blažič, Leckrone, Pa., \$50; Društvo Srca Marije K. S. K. J., št. III. Barberton, O., \$50.00; Mary Blažič, Leckrone, Pa., \$20.00. **Po \$10.00:** Alojzij Blažič, Josipina Blažič, za oba pl. Mary Blažič, Pa.; Društvo sv. Ane kat. Borštarnic, Joliet, Ill. Jakob Grahek, Calumet, Mich. Frank Culik z druž., Joliet, Ill. Mary Čulik, kol. Ana Lazar, Joliet, Ill. pl. mati. Ivana Merkun, Clev., O., Anton Zavodnik, Soudan, Minn., Katar. Novak,

Cleveland, O. Gertrud Virant, Clev. O. Amalija Krulc, Strabane, Pa., Ivana Merkun, Clev. O. Jakob Prestor, Sheboygan, Wis., Feliks Erlach, Sheboygan, Wis., R. Snidar, Rothbury, Mich. kol. Mike Slepce, Pittsburgh, Pa. (\$5), Neimenovana, Clev. O., Ana Mežek, Barberton, Ivanka Zavodnik, Wauwatos, Wis., Mary Karlin, Pittsburgh, Pa., Mrs. Jakob Wahčič, Clev. O.

B. Sproti plačujoči: Frank Debelak, Holton, Mich., \$1.00. Po \$0.50: Frank Rugar, Holton, Mich., Math. Pirec, Fery, Mich., Ana Pirec, Fery, Mich., Joseph Zaresky, Rothbury, Mich., Ana Janček, Rothbury, Mich., Ivanka Zavodnik, Martin Zavodnik, John Perše, Mary Perše, Ig. Udovich, Mary Marčec, Terez. Zubik, Louis in Martina Klemenčič, Mrs. Zalar za r. stariše Poje, Ivan in Terez. Jamnik, Ivan-Ivana Zalar, Eliz. Tkavec, Kat. Sevinc, Helen-Joseph Zalar, Amalija Zalar, Alojzija Zalar. Vsi ti iz Wauwatos, Wis. Elizabeta Gerbec, Cleveland, O.

2. Dobrotniki Apostolata so postali:

A. Z darom \$5.00: Math. Flajnik, Cleveland, O. že član; Jos. Siltz, Biwabik, Minn.; Ivan Bischen, Farrell, Pa.

B. Z darom \$3.00: Mary Men-

cing, Cleveland, O., Frank Savjovic, Clev. O. že član. John Jakel, Gilbert, Minn.

C. Z darom \$2.00: Mary Rejc, Pierce, W. Va., Fanny Kristan, Morristown, N. J., Mrs. M. Meyer, Wichita, Kans., Joe Hribernik, Sheboygan, Wis.

D. Z darom \$1.50: Angela Mlakar, Redore, Minn.

E. Z darom po \$1.00: Joseph Fatur, Lansing, O., Neimenovana, Clev. O., Tonny Sanah, Iselin, Pa., Mrs. Frank Suhadolnik, Clev. O., že članica; Jennie Chepljak, Cannonsburg, Pa., Mary Zerovnik, Clev. O., Kat. Novak, Clev. O. že članica; Peter Swegel, Jr. Ambridge, Pa., Anton Okoliš, Barberton, O., Antonija Frlan, Cokedale, Colo., Mary Potočnik, Cleveland, O., Frank Dokl, Milwaukee, Wis., Mary Potočnik, Clev. O., Štiri neimenovane, Ahmeek, Mich. posl. Josephina Hribljan., Ana Gerchman, Forest City, Pa. Rev. Fr. Humo, Brunswick, Mich. Karol Wohlfard, Brunswick, Mich., John Wagner, Holton, Mich., Jak. Schmitt, Holton, Mich. Mary Lustik, Bradley, Ill., Neimenovan, Houston, Pa., Frances Zimmerman, North Braddock, Pa., Joseph Plemel, Gratton, Minn., Barb. Nemanich, Johnstown, Pa., Ana Slapničar, Redore, Minn., Rosie Simonič, Clev.

O.; Frances Zbašnik, Redore, Minn., Neimenovana, Strabane, Pa.; Frances Mačerol, Clev. O. Ivan Ancel, Panama, Ill., Mary Mafreda, Indianapolis, Ind., Mary Krulc, Clev. O. že članica, Augustin-Ana Hočeyar, Kohler, Wis.

F. Z darom po \$0.50: Jerica Urbančič, Clev. O., Agneza Ribič, Redore, Minn., Blaž Močilnik, Rice, Minn., Gertrud Moličnik, Jenny Lind, Ark., Ana Rovin, Johnstown, Pa. Feliks Monette, Brunswick, Mich.; Anton Vide-tich, Hesperia, Mich.; Druž. Skube, Forest City, Pa., Rosie Merkel, Forest City, Pa.

G. Z darom \$0.25: Helen Rus, Redore, Minn., Mary Hagen, Holton, Mich., Anton Schmitt, Holton, Mich.

Ako je morda kdo izmej dobrotnikov poslal svoj dar z namenom postati član Apostolata, a tega ni izrazil, naj drugič to izrečno pove.

Popravek: Zadnjič smo poročali da nam je Miss Frances Lesjak testamentarično zapustila \$100 in smo jo kot Frances tudi v molitev priporočili. A ni Frances, ampak Mary. Napaka je bila v župnijskeji oznanilu, kjer smo vzeli podatek.

Vsem darovavcem Bog stotero povrni!

RAZNO.

ZA SV. MAŠE SMO PREJELI:

K Mariji Pomagaj:

Neimenovana, Rockwood, Pa., v zahv. za zdravje, 2, (2). Miss Mary Zore, Olyphant, Pa., po namenu, 1, (1). Miss Mary Zore, Olyphant, Pa., za Mrs. M. Zore, 1, (1). Frances Tomsha, Valley, Wash., po namenu, 2, (2). Jos. Oblak, Soudan, Minn., na č. M. B. in sv. Ani p. n. 2, (2). Janette Naples, E. Worcester, N. Y., v zahv. z. p. 1, (1). Rosie Kralj, Canonsburg, Pa., za zdr. sestre Bevc, 2, (2). Agnes Stepanich, Cherryvale, Kas., po namenu, 3, (3). Frances Mačerol, Clev. O., za zdravje, 2, (2). Fanny Seiver, Forest City, Pa., za zdravje, 1, (1). Polona Lončar, Clev. O., za raj. Ivan Lončar, 10, (10). Mary Pristouc, Forest City, Pa., na dob. nam. za zdr. sina, 1, (1).

K nam: —

Mrs. Miko Simonich, Chicopee, Mass. v č. M. B. 1, (1). Steph. Bukovina, Ely, Minn., po nam. 3, (3). Jer. Mačerol, Cle-

veland, O. V č. sv. Ant. Pad. po nam. 3, (3). Ana Kicmiller, Sheboygan, Wis., v č. sv. Roku po nam. 1, (1). Ana Kicmiller, Sheboygan, Wis. v č. sv. Apoloniji po nam. 1, (1). Ana Jakšič, McGregor, Minn., po nam. 1, (1). Mary Krulc, Clev. O., za pok. moža Martina 1, (1). Josephina Meglen, za raj. moža, 1, (1). Pavlina Trgovac, St. Mary, Pa., za zdr. sina, 1, (1). Pavlina Trgovac, St. Mary, Pa., za zdr. hčerke 1, (1). Georg Flajnik, Joliet, Ill., po nam. 10, (10). Katie Lamuth, Joliet, Ill., v zahv. M. B. in Sv. Ani 4, (4). Ivana Merkun, Clev. O., za rajne Ant. in Mary Inha, 2, (2). Mary Zaletel, Lorain, O., za raj. Jos. Zaletel, 2, (2). John Anzel, Panama, Ill., za raj. stariše, 1, (1). Miss Ana Cerne, Sheboygan, Wis., za raj. mater Mino, 5, (5). Amalija Krulc, Strabane, Pa., za raj. Ano Merik, 1, (1). B. Omahne, Mulbery, Kans., v zahv. za zdravje, 1, (1). A. F. Collinwood, O., na čast sv. Ani, 1, (1). A. F. Collinwood, O., za raj. M. Wolf, 1, (1). Ivana Gas-

pary, Clev. O., za raj. Jos. Mehle, 2, (2). Ivana Kolar, Clev. O. na č. M. B. na dober nam., 2, (2). Mary Beseničar, Clev. O., na č. M. B. na dob. nam. 1, (1). Ana Slapničar, Redore, Minn., po namenu, 1, (1). Rosie Simonič, Clev. O., na č. M. B. za zdravje, 1, (1). Tonny Sanah, Iselin, Pa., na dob. namen, 1, (1). Mary Divjak, Redore, Minn., po namenu, 1, (1). Ana Braidich, Pueblo, Colo., na č. Mariji Pomagaj, 1, (1). Johana Kocjančič, Laus-ing, O. v zahv. za zdravje, 2, (2). Louis Berce, Sr., Milwaukee, Wis., na č. M. B. za zdr., 2, (2).

—o—

Po 75c.:

Mary Sivic, Forest City, Pa.

Po 50c.:

Mary Cook, Cleveland, Ohio; Amalia Ursich, Joliet, Ill.; Agnes Shebat, La Salle, Ill.; Joe Wardijan, Dollar Bay, Mich.; Mary Stegnar, Rice, Minn.; John Svete, Cleveland, Ohio.

NAŠ STRIČEK

Valley, Wash.

Dragi striček: — I will write you a few lines to let you know that I wish you good luck. In the list "Ave Maria" I saw the puzzle which is . . . Dont get excited at the big mistake I might

have made. In answering to the puzzle I think it is "this day." I hope it is right. Your friend

Teresa Tomsha.

Draga Rezika: — Me prav veselí, da mi voščíš srečo. Tudi jaz ti jo voščim. Ako boš pridna, če se boš pridno učila in pridno molila, pa boš vedno srečna. Kateri človek Boga ne pozabi, tega tudi Bog ne. Kjer je pa Bog, tam je sreča. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Richwood, W. Va.

Dragi striček: — Čitam v knigi "Ave-Maria" i jih zveseljem poslušam, ki mama čitajo i ono me je vrlo drago "Lilija iz Raja." Ono je ljep nauk za mlade djevojčice. Jasm stara 12 godina. I go to Holy Family School and belong to the Holy Family Church. I am in the sixth grade The sisters of Crahyty teach here i bi se rada i ja pridružila na vaš korner i vas molim pošlite še meni ono knjižicu "special collection book." Bi probala še ja če bi mi Bog dal srečo i dobre ljude. Ali če ne bude nič, vas že naprej molim, da me ne bi zamerili, jerbo tu je malo katolikov.

Drugu za uganko mislim, da je "vječnost" ker je ne bude nikat konca ni kraja aje bit oce na vjcke, a časti se sveto Trojstvo u Nebu, sam Bog, ki ja nije nitko stvoril. Ja mislim, da bi tako moglo biti vas naj ljepše pozdravim. Please excuse my bad writing because this is the first time I wrote in Slovenian.

Philipine Paulin.

Draga Philipine: — Ti si me pa zelo razveselila, ko pišeš po knjižico, da boš kolektala za naš Kolegij. No, to je pa lepo. Kolikor boš nabrala, toliko pa bo. Ko bi vsak mojih boys in girls vzel po eno knjižico, pa vsak vsaj nekoliko nabral, pa bi to bilo veliko. Bog te blagoslovi.

Tvoj Striček.

Denver, Colo.

Dragi striček: — Jest sem stara deset let, pa me veseli po slovenski pisat in brat. Jest sem vidla puzzle v Ave Maria in jest mislem da je (Bog) He always was and always will be and all above they worship him, and God didn't make himself. To je moje prvo pismo ko vam pišem. Kadar bom se navadla boljše pisat, bom se še oglasila. Good bye.

Jennie Berlon.

Draga Jennie: — Me prav veselí, da si nam tudi pisala. Le večkrat nam piši, pa se boš dobro in hitro naučila. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Gilbert, Minn.

Dragi striček: — Tudi jest bi rada prišla na vaš korner in bi vam kakšno novico prinesla iz Minnesote pa neznam dobro slovensko pisati ker tukaj ni slovenske šole kar se doma učim pa sem vidla vaš puzzle "Ave Maria" in sem mislila rešit če boda prov prva je dar druga je pa Bog oče pa sveti Duh nevem ali bo prov ali ne. Za trajet je. Bodate pozdravljeni

Mary Pike.

Draga Mary: — Tako je prav, da se tudi z Gilberta kdo oglasi. Le še večkrat nam kaj piši. Tako je prav! Poskusiti treba, pa gre. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Tioga Wis.

Dragi striček: — Dovolite da se tudi jast pridružim vašim "Darlings" na kornerju in se bom potrudila po slovensko pisati ne znam dobro ker me uče samo mama doma. Čitati bolj znam ko pisati pa upam da se bom tudi to polagoma privadil. Poskusil sem rešiti zastavice če je prava se priporočam za nagrado. 1. Kaj š enikdar ni bilo? To je: Nikjer. 2. Kaj je v nebesih, To je: Presveta Trojica.

Pozdravljam iskreno vse dopisnike in dopisnice na tem kornerju zlasti pa Vas dragi striček ostajem Vaš

Joe Tolaney.

Dragi Joe: — Mi je jako žal, da ni O. K. Prva je skoraj. Vendar moram biti pravičen. Kaj ne, da nisi hud name. Lepo je od tebe, da se učiš slovensko in lepo je od mame, da te uče. Oba lepo pozdravljam.

Tvoj Striček.

West Allis, Wis.

Dragi striček: — I saw your puzzle in the Ave Maria. I tried to get the onswer to what is. The five wounds of Jesus. My answer to what never was . . . is "nothing." I hope I guessed both puzzles so that I would get the Ever-sharp. This is the first time I am writing to you. Your trully.

Marie Kerhin

Draga Marie: — Hurrah! Obe zastavici si pravilno rešila. Poslal ti bom dve nagradi, kakor sem obljubil. Za vsako eno. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Aurora, Ill.

Dragi striček: — This is the first letter I ever send you. I am going to be 13 years old and I am in the sixth grade I am going to make my solid Communion in May. I am the only girl in the family and I have 5 brothers and they allways hit me because I am the only girl in the éamily. Out here we have no slovenian School and I can not write in Slovenian but I can read a little. Sincerely yours

Frances Zakovsek.

Draga Frances: — O, kako te pomilujem, da te tvoji bratci večkrat tepo. To pa res ni lepo od njih! Povej jim, če te bodo le še enkrat, da bom jaz sam prišel v Auroro, pa jih bom zlasal. Tudi me veselí, da boš šla maja meseca k "solemn" sv. obhajilu ne "solid," kar je pa seveda samo mala napaka. Pozdravljena. Le kmalu piši, kaj so tvoji bratci rekli, ko si jim povedala, da bom prišel s palico v Auroro, ako se ne bodo poboljšali.

Tvoj Striček.

Willard, Wis.

Dragi striček: — Jest v drugič pišem na vaš corner. Zdaj mislem, da sem uganka uganila. Kaj nikdar ne bilo. Mislim da je beseda "vsekdar". Ta druga "kaj v nebesih je" je Bog. Vas lepo pozdravljam.

Josie Perovšek.

Draga Josie: — Me veselí, da si zopet prišla k meni. Le še večkrat pridi. I-mam rad. Glede uganjke, si pa že sama čitala. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Bridgeport, Ohio.

Dragi striček: — To je moje prvo pismo, ki Vam ga pišem ki ne znam dobro pisat slovensko ker hodim v angleški šolo St. Anthony v 5 razred bom stara 12 let. To kar znam so me mama naučili doma. Ko se bolše naučim se bom pa še večkrat oglasila na naš korner.

Naš Father George Gressel so nevarno bolni so v bolnišnici pa jest molim zanje da bi hmal spet prišli med nas nazaj.

Priloženo vam tudi pošlem puzzle, Kaj v nebesih je. To je Bog. Vas lepo pozdravim z Bogom.

Rose Gregorich.

Draga Rose: — Te prav lepo pozdravim prvič na našem kornerju. Zdaj se moraš pa večkrat oglasiti. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Royal Oak, Mich.

Dragi striček: — Puzzle, ki je v Ave Maria "Kaj v nebesih je in se časti, jaz mislim, da je to Bog. Pozdravljeni!

Frances Bozich.

Draga Frances: — Skoraj bi bila zadel. Boš že še, saj jih bom še več dal. Pozdravljena.

**Tvoj Striček.
Cleveland, Ohio.**

Dragi striček: — The puzzle which is in the Ave Maria, which say: "Kaj v nebesih je?" I think that it is, "Bog." I am

Emily Zelle.

Draga Emily: — Prav malo si se zmotila. Le pridna bodi, pa še kaj piši. Pozdravljena.

**Tvoj Striček.
Cleveland, Ohio.**

Dragi striček: — Tudi jaz sem prišla na Vaš korner.

Moja rešitev za ta "puzzle" ki ste ga vi v "Ave Maria" dejali je: "Nič." Če je tu prava rešitev ali če ni, dajte mi vedeti, zakaj jest bom komaj pričakovala. Pozdravljeni

Antonia Slak.

Draga Antonia: — Tvoja rešitev je pravilna. Poslal ti bom Eversharp. Pozdravljena.

**Tvoj Striček.
Leask Sask, Canada.**

Dragi striček: — Sem videl noter v Ave Maria puzzle "kar bi nikdar ne bilo . . ." Jaz mislim, da je NIČ. Prosim odgovorite meni drugi pot ko bo Ave Maria prišla, zakaj jaz strašno težko čakam odgovora. Snoč je bila cart party za katoliško cerkev pa je bilo collection. Pa so kolektali sedem tolari i štirideset cent. Imamo katoliško cerkev na Leask. Mi samo imamo maša dvakrat na mesic. Mi imamo angleško šolo tuki pa bi glajho katoliško šolo, da bi sestra učila me cathekism. Ata je rekel, da bo prišel za St. Francis Magazine pa bi glajhu ga brat. Vas pozdravim dragi striček.

Stanley Rejc.

Dragi Stanley: — Rešitev zastavice je O. K. Zadel si. Dobil boš Eversharp. Me jako veseli, da bi rad hodil v katoliško šolo, kjer je v resnici edini kraj za katoliške otroke. Jaz silno pomilujem one katoliške otroke, ki se morajo potikati po publičnih šolah, kjer se nikdar nič ne nauče o ljubem Bogu. Stariši, kjer je velika župnija, pa nočejo katoliške šole, imajo velik greh pred Bogom in bodo težek odgovor dali. — Posebno me pa veseli, da se zanimaš za St. Francis Magazine, katerega mislim si že dobil. Naročil sem, da ti ga naj pošljejo. Dragi Boys in Girls. Ako me hočete razveseliti, naročite se na St. Francis Magazine. Tam je pisano angleško in tam se bomo porazgovorili v angleščini. Zelo mi boste ustregli tudi, boys in girls, ako boste nabirali naročnike za ta list. Za vsakega novega naročnika bom dal onemu, ki mi ga pošlje, en cel dolar nagrade. Na delo, otroci! Ti pa Stanley, tam na severu v Canadi, pozdravljen, pa le še kaj večkrat mi piši. Pa tudi v St. Francis Magazine piši. Tvoj Striček.

Rice, Minn.

Dragi striček: — As I see there si no one from St. Stephens on your corner you would think we were all dead but we are still alive. I have been reading

the Ave Maria and I saw a puzzle in it which I think I know. It is this one "Kar Bog ustvaril ni." I think the answer is "God." Please excuse my bad writing. I can read and talk slovenian but not write. I am 11 years old and in the 6th grade. I am

Olivia Grade.

Draga Olivia: — Tvoje ime je pa res lepo. Olivia. Tega imena pa do sedaj še nikdar nisem slišal. Kaj, ko bi se ti nekoliko potrudila in bi mi prihodnjic nekoliko slovenskega napisala. Kaj? Kajne, otroci, da bi mi radi čitali. Kaj, Olivia, da boš? Pozdravljena. Le še kaj piši.

**Tvoj Striček.
Calumet, Mich.**

Dragi striček: — Jaz sem stara sedem let. Hodim v Public school na Calumetu. Moj papa jen mama sta v Kalumet. Jest bi rešila uganka, pa sem premajhna.

Elisabet Jacksa.

Draga Elisabet: — No to je pa lepo. Tako majhna si še, pa mi že pišeš. Kaj ne, boys in girls, da je to jako lepo. Zakličimo vsi naši mali Elisabetki v Calumet: "Three Cheers."

**Tvoj Striček.
Indianapolis, Ind.**

Dragi striček: — Zastavici: Kaj šen nikdar . . . Odgovor Bog. 2. Kaj je v nebesih . . . Odgovor sam Bog . . .

Frances Stergar.

Draga Frances: — Kaj ne, da ne boš huda, če nisi prav rešila zastavici? Saj vem, da boš drugikrat gotovo rešila prav. Pozdravljena.

**Tvoj Striček.
Cleveland, Ohio.**

Dragi striček: — To je moje prvo pismo. Jaz sem 8 let star in v 3 razred. Hodim v sv. Vida šolo. Puzzle je "ničla". Mislim, da je prav. Moja mama je dala 25c., Grandma 25c. za St. Francis College. Moja Grandma, Mrs. Kolar dobiva Ave Maria. Please excuse my writing. Good bye

Edward Debevc.

Dragi Eddie: — Rešitev zastavice O. K. Poslal bom tudi tebi Eversharp. Jako me veseli, da si kolektal za naš kolegij. To je jako lepo. Kaj ne, boys in girls, da je to lepo od našega Eddieja, da je vsaj nekoliko storil. Pozdravljen, Eddie.

**Tvoj Striček.
Johnstown, Pa.**

Dragi striček: — To je moje prvo pismo. Star sem 10 let. Pred dve mleti sem bil pri prvem sv. obhajilu 19. marca je moj god sv. Jožef. Bom šel k sveti maši. Kaj v nebesih je in se časti, kar pa Bog ustvaril ni, jes menim, da vrata nebeška. Moj patron sv. Jožef je bil Karpenter pa je napravil vrata nebeška, ki se časte v litanijah. In zadna uganjka je pozdrav. Če sem prav uganil, pa mi pošlite svinčnik. Za nov kolegij Vam pošlem 2 dolarja in za gazolin pošlem pet dolarjev.

Jožef Pozun.

Dragi Josef: — Ti si me pa presenetil, da si mi še za mojega novega konja poslal, da mu bom lahko kupil pijače "gasolin." Bog ti plačaj. Reci mami in papa, da se jim prav lepo zahvalim. Enako se ti prav lepo zahvalim za lep

dar za naš kolegij. Glede uganjke ti moram pa povedati, da v litanijah ne častimo nebeških vrat, temveč Marijo tako imenujemo, kajti ako hočemo v nebesa, moremo tja le po Marijini priprošnji in ker je Marija Mati Jezusova, ki nam je odprl nebeška vrata. Vendar ker si ti meni tako veliko veselje naredil, da si mi toliko poslal v dar, bi bilo pa grdo, da bi se tudi jaz tebe ne spomnil in ti pošljem Eversharp četudi nisi uganjke prav uganil. Lepo pozdravi mamo in ata.

**Tvoj Striček.
Willard, Wis.**

Dragi striček: — This is my first letter in your corner and I hope to see it printed. Here is a little city and I have 3 Miles and half to go to catholic Church and I go every Sunday. As I was reading in Ave Maria I saw a puzzle and I think I know what it is. Its God. Your friend

Agnes Francel.

Draga Agnes: — Mi je jako žal, da ni to prava rešitev zastavice. — Ne, pa za to nisi nič huda, kaj ne? Me veseli, da greš vsako nedeljo v cerkev. Le pridno hodi, kajti ako gremo daleč stanovat od cerkve, ni cerkev uzrok, da smo daleč, temveč mi sami, ki gremo tako daleč. Zato pa, kdor ima daleč do cerkve, mora pa daleč iti. Bog te blagoslovi. Pozdravljena.

**Tvoj Striček.
Chisholm, Minn.**

Dragi striček: — There are many boys and girls in Chisholm but as they do not write I will. I am going to try my luck at your catchy puzzle. My answer is God. I hope it is right. Next time that I write to you I will try to write in slovenian but I know if I had done it now you would not be able to understand it. I can read Slovenian, but I cannot write. I am hoping to hear from you soon as I am sending my best regards to Striček and all the boys and girls at the corner. I am sincerely

Alice Branchich.

Draga Alice: — Da, tako je prav! Le kmalu piši in slovensko piši. Bom že pričal. Vidiš, imam taka očala, ki pokrižejo prav, če je tudi kaj malo napačno. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

San Francisco, Cal. — Dragi striček: — This is my first letter to you. I do not know how to write so good in the slovenian language but can read it a little. I go to St. Peter's Convent and I am 13 years old and in the 8th grade. I like to go to catholic school. My Sister in School is very good to us. I am trying the puzzle. To je sveta Trojica. Best regards to you and all the children who write letters to you. Your truly,

Alice Anzele.

Draga Alice: — Kaj ne, da boš poskusila prihodnjic pisati slovensko. Le poskusi. Saj ni tako težko, kakor misliš. Vidiš, jaz imam jako rad take slovenske amerikančke, ki mi pišejo slovensko, ker vem, kako je potrebno, da znajo tudi nekoliko jezika, katerega govore mama. Pozdravljena.

Tvoj striček.